

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

Μία κυρία τρυφερή, ῥωμαντική,
στέκεται εἰς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἀκρία
καὶ τοῦ ἡλίου βλέπει τὸ βασίλευμα,
καὶ τὰ μάτια τῆς γεμίζουν δάκρυα.

Μὴν τὸ παίρνῃς, μάτια μου, κατάκαρδα
ἔτσι γίνεται μὴ σὲ πικραίνει
ἐκεῖ κάτω ὁ ἥλιος, βλέπεις, κρύβεται,
κ' ἐκεῖ πάνω πάλι πίσω βγαίνει.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Σημ. Διευθ. Ὁ ἀξιώτιμος ἡμῶν συνεργάτης κ. Ἀγγε-
λος Βλάχος, συνεχίζων, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπαράμιλλον
μετάφρασίν του τῶν Τραγουδιῶν τοῦ Ἄϊνε, τὰ ὁποῖα
πρὸ τῶν ἑτῶν ἐδημοσίευσεν εἰς τόμον, μετέφρασε καὶ
πλεῖστα ἄλλα τοῦ ἐξόχου γερμανοῦ ποιητοῦ. Τῆς νέας ταύ-
της σειρᾶς τῶν μεταφράσεων τοῦ κ. Βλάχου ἔν εἶνε καὶ τὸ
ἀνωτέρω δημοσιεύμενον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου, ἂν ἐξῆ ὁ
Ἄϊνε καὶ ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν μας, θὰ ἔθετε μεθ' ὑπερη-
φανείας τὴν ὑπογραφήν του.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Εἰς κύριος ἀναγινώσκων
τεταραγμένος τὰς ἐφημερί-
δας). Δυστυχία μου!... Τὸ ψωμί τῶν
παιδιῶν μου!... Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα!
Καὶ νὰ μὴ σκεθῶ τοῦλάχιστον νὰ πάρω
τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμαξῆς!... Τίποτε εἰς τὴν
Ἐφημερίδα!... (Μετὰ περιφρο-
νήσεως). Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες ἔχουν
τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε καλὰ πληροφορημέ-
ναι!... Πῶς διάβολο μου κατέβηκε νὰ πι-
σῶ ἀμάξι (Παραφῶρος). Ἐτσι μοῦ ἔρ-
χεται νὰ σπᾶσῶ τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοί-
χον!... Τίποτε εἰς τὸ Ἄστυ!... (Μετὰ
λύσσης) Ὁ! θὰ σκοτωθῶ!... Πῶς νὰ συνέλ-
θω πλέον ὕστερα ἀπὸ μία τέτοια συμφο-
ρά!... Καὶ ἡ γυναῖκα μου ποῦ ἔρχεται αὔ-
ριον!... θὰ μ' ἐρωτήσῃ τί τὰ ἔκανα αὐτὰ
τὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς
τὴν Ἀκρόπολιν!... Τὴν ξέρω τί πράγ-
μα εἶνε ἡ γυναῖκα μου... Θὰ πῆ πῶς τὰ
ἔφαγα ὅλα εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα... Ὅριστικῶς
πρέπει πλέον νὰ τελειώσω!... (Παραφῶ-
ρος) Ἄ! εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω δέκα
χιλιάδες φράγκα!... Τίποτε εἰς τὴν Νέα ν
Ἐφημερίδα!... Εἴκοσι χιλιάδες!...
τὸ κῆμισ ἐν ἀνάγκῃ... τοῦλάχιστον δὲν
θὰ εἶμαι καθολοκληρίαν κατεστραμμένος!
(Ἐκστατικὸς) Ἄ!.. Ὁσέ μου!... τί βλέ-
πω;.. ἡ ἀμαξα ὑπ' ἀριθμὸν 107... Ἀστυ-
νομία... ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Χαρτο-
νομίσματα... ὀμολογίαι... Ναί, αὐτὰ εἶνε!
Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου! (Κά-
θῃται). Ἄς κυττάξω ἀκόμη... χρη-
ματοφυλάκιον... ἐκ-ρωστικοῦ δέρματος
... Ἐσῶθην! Τὸ ἰδικόν μου εἶνε... τρέ-
χω... Ὅχι, καλλίτερα νὰ σκεθῶ ἀκόμη
(Ἀναγινώσκει) Ναί... αὐτὸ εἶνε...
ἡ ἀμαξα 107... Εὐγέ σου, τίμα ἀμαξῆ!
... σωτηρ μου!... λαμπρὴ ἀμαξῆ 107...
Δίνουν τόσα καὶ τόσα εἰς ἀνθρώπους
ποῦ δὲν τοὺς ἀξίζει... Ἄ!... Ἀνέ-

πνευσα ἐπὶ τέλους... (Λύει τὸν
λαϊμοδέτην του). Δὲν ὑπάρχει
φόδος νὰ χαθοῦν εἰς τὴν ἀστυνομίαν...
πηγαίνω τὸ βράδυ... (Σκεπτόμε-
νος). Ἄς δοῦμε τώρα, τί πρέπει νὰ
δώσωμεν ἔς τὸν ἀμαξῆ, ἔς τὸν τίμιον αὐ-
τὸν ἀμαξῆ... Ἐγὼ δὲν παζαρεύω τὴν
εὐγνωμοσύνην μου... Εἶπα χίλια φράγ-
κα... Ἐ, εἰ χίλια φράγκα εἶνε πολλά...
δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς ἔς τὸ δρόμο... Ὅχι,
μὰ πάλιν ἂν τὰ ἔχανα ὅλα; Ἄς εἶνε...
χιλῖα φράγκα εἶνε πολλά... Νομίζω πῶς
πεντακόσια φράγκα θὰ εἶνε ἀρετὰ...
Καὶ ἂν δὲν ἦμην ἄνθρωπος εὐγνώμων...
Ἄλλὰ... Καὶ ὅμως ὅταν ἕνας ὁδοκαθαρι-
στῆς ἔφερον εἰς τὸν Ἀνεμόπουλο τὸ δια-
μάντι τῆς γυναικὸς του, τοῦ ἔδωκε μόνον
πενήντα φράγκα... καὶ τῶρα ψαν
κ' εἰς τὰς ἐφημερίδας... Καὶ ἕνα δια-
μάντι δὲν εἶνε σὰν τὰ χαρτονομίσματα...
μέσα σὲ πορτοφῶλι... Εἶνε πολὺ δυσκο-
λότερον νὰ βρεθῆ... Ἄν ἔδιναν μόνον
ἑκατὸ φράγκα; μοῦ φαίνεται πῶς καὶ
πάλιν θὰ εἶμαι γενναιοδωρος: ἑκατὸ
φράγκα, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἑκατὸ φράγκα
... Δὲν ἐκοπίασε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὰ
κερδίσῃ... μόνον ποῦ ἀνοίξε τὴ θύρα
τῆς ἀμαξῆς του. Εἶνε τυχερός, ὁ κατερ-
γάρης!... Ἐπειτα, τί ζῶν κάνουν αὐ-
τοὶ οἱ ἀμαξάδες;... Εἶνε, λέγουν, ἀχρεῖα
ὄντα, ἱκανοὶ νὰ κάνουν κάθε κακό. (Ζω-
νρῶς). Δὲν τὸ λέγω γιὰ νὰ κατηγορήσω
τὸν ἀμαξῆ 107... ἄπαγε τῆς βλασφη-
μίας... ἀλλ' ἐπὶ τέλους... ἂν τοῦ δώσω
ἑκατὸ φράγκα, τί θὰ τὰ κάνῃ; Θὰ τὰ
φάγῃ σὲ μιὰ ἡμέρα... Αὐτὸ κοντὰ ἔς τὴ
γνώσιν... οἱ ἀμαξάδες εἶνε ὅλοι μέθυσοι
... Τότε... ἐγὼ... ἄνθρωπος οἰκογε-
νειάρχης... θὰ τὸν ἐνθαρρύνω εἰς τὸ
κακόν... θὰ τοῦ θυσιάσω τὸ ψωμί τῶν
παιδιῶν μου!... Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς
δίκαιος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπερίσκεπτος...
νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ τὸν κυβερνᾷ ἡ καρδιά

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Φρονεῖς ὅτι μ' ἐγνώρισες; νομίζεις
ὅτ' εἰς τῶν λόγων μου τὸ φεῖγον ρεῦμα
τὸ ἀληθές μου συλλαμβάνεις πνεῦμα
κ' εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν τοῦν βυθίζεις;

Ἀπὸ τῶν θαυμασίων, ὅσα κλείει
ὠκεανὸς ἐντὸς βυθοῦ ἀγνώστου,
φύκη τιὰ ἐπὶ τοῦ κύματός του
ἢ τρικυμία κάποτε κυλῖει.

Ὅμοίως κ' ἐκ τῶν κειμηλίων ὅσα
ἐγκρύπτει τῆς καρδίας μου τὸ βάθος
ἐλάχιστα εἰς φῶς ἐκβάλλ' ἡ γλῶσσα,

Ὅταν σφοδρὸν τὴν ἐμψυχόνη πάθος.
Τὰ ὠραιότερα, τὰ πλέον τιμαλφῆ
θέλουν μαζί μου εἰς τὴν γῆν ταφῆ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

του. Ὅριστικῶς... δὲν τοῦ δίνω παρα-
πάνω ἀπὸ πενήντα φράγκα... γιατί ἔ-
χασε καὶ τὴν ἡμέρα του ὁ ἄνθρωπος...
(Με ὕψος πονηρόν). Νὰ σοῦ πῶ,
δὲν πολυπιστεύω κ' εἰς τὴν τιμιότητά
του... Τιμιότης! κολοκῦθια ἔς τὸ πατε-
ρό... Ποιὸς ξέρει μὲ τί σκοπὸ ἐπῆγε τὸ
πορτοφῶλι μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν!...
Καὶ πρῶτον, πιθανὸν νὰ ἐνόμιζε πῶς
εἶχα πάρει τὸν ἀριθμὸν του... Τιμιότης!
... Τὸ ἔκανε ἀπλοῦστάτα ἀπὸ τὸ φόβο
τοῦ μὴ φυλακισθῆ... Ἄν κρίνωμεν ἔτσι
τὴν τιμιότητα, τότε θὰ πῆ πῶς τρέχει
μέσα ἔς τοὺς δρόμους ἡ τιμιότης...
(Σκεπτικὸς). Ποιὸς ξέρει μάλιστα
μήπως δὲν τὸ ἔκανε κ' ἐπιτηδες!...
Ἦκουσα πολλάκις, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρω-
ποι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὴν τύχην των
ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους τιμιότητος... Ἐ-
χουν τόσας ὠφελείας: πρῶτον, τὴν ἀμοι-
δίην... δεύτερον, τὴν θεκλάμα· βάζουν,
βλέπεις, τὸ ὄνομά των εἰς τὰς ἐφημερί-
δας... (Μετὰ πικρίας). Καὶ πί-
νουν ὕστερα οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς ὑγείαν
τῶν κοντῶν νοικοκυραίων... τοὺς περι-
παίζουν... τοὺς ὀνομάζουν κοροῖδα
(Ὅργίλως). Ἄ! ὅσο γι' αὐτό! δὲν θέλω
ἐγὼ καθόλου νὰ εἶμαι κοροῖδο... Εἶμαι
εὐγνώμων, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... μὰ δὲν
θὰ τὸ ὑποφέρω ποτὲ νὰ μὲ περιπαίζουν,
καὶ νὰ γελοῦν διὰ λογαριασμὸν μου...
(Ἀποφασιστικῶς). Θὰ τοῦ δώσω
μόνον δέκα φράγκα· καὶ αὐτὰ εἶνε πολ-
λά του... Θὰ εἶπω ὅμως εἰς τὸν διευ-
θυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ τὸν προσέξῃ.

(Μίμησις).

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Εἰπέ μου ποῖον ἀγαπᾷς νὰ σοῦ εἶπω
ποιὸς εἶσαι.